

УДК: 351.743

DOI: <https://doi.org/10.32782/2523-4269-2022-79-2-111-118>

Пискун Олександр Валерійович,
аспірант

(Донецький державний університет
внутрішніх справ, м. Кропивницький)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9779-5537>

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОНЯТТЯ, ПРАВОВУ ПРИРОДУ ТА ОЗНАКИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ КОМАНДУВАЧА НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

У статті розкрито поняття та правову природу адміністративно-правового статусу командувача Національної гвардії України. Установлено, що одним із ключових елементів адміністративно-правового статусу командувача Національної гвардії України є наділення його повноваженнями очільника головного органу військового управління. Виокремлено специфіку реалізації повноважень командувача Національної гвардії України, яка пов'язана з адміністративно-правовим режимом функціонування органів державної влади. Визначено поняття адміністративно-правового статусу командувача Національної гвардії України як відображення його специфічного стану у сфері публічного управління, який проявляється в сукупності прав та обов'язків, гарантій їхнього забезпечення, а також правосуб'єктності командувача Національної гвардії України, урегульованих адміністративно-правовими нормами та реалізованих в адміністративно-правових відносинах.

***Ключові слова:** Національна гвардія України; адміністративно-правовий статус; командувач; повноваження; орган військового управління; орган державної влади; адміністративно-правові норми; управлінські функції; військове керівництво; державне управління.*

Постановка проблеми. Кардинальні зрушення в реформуванні державного управління, започатковані за результатами впровадження адміністративної реформи в Україні, схваленої Указом Президента України від 22.07.1998 № 810/98 [1], характеризуються стрімкими та якісними змінами, що стосуються оновлення системи органів державної виконавчої влади. Водночас реформування правоохоронних органів завжди залишалось «на других ролях» важливих системних перетворень, що передусім пов'язано з об'єктивною потребою стабільності у врегулюванні питань національної безпеки.

Однак нові неklasичні виклики національній безпеці країни, спричинені початком збройної агресії російської федерації в Донецькій та Луганській областях, а також тимчасовою окупацією АР Крим та м. Севастополя, обумовили потребу якнайшвидшого реформування «силового блоку» та призвели до суттєвої трансформації органів військового та правоохоронного управління, зокрема,

і шляхом утворення нового державного органу – Національної гвардії України (далі – НГУ).

У цьому контексті актуалізується питання щодо визначення поняття та правової природи адміністративно-правового статусу командувача НГУ як головного елемента у структурі НГУ, діяльність якого спрямовано на організацію управлінської діяльності в органах та підрозділах НГУ.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З'ясування правової природи та змісту діяльності військових формувань із правоохоронними функціями висвітлено в роботах О. В. Агапової, В. І. Андріяш, О. А. Гусар, А. П. Даниленка, Т. О. Коломоець, Г. Ф. Костенка, М. Ф. Криштановича, О. М. Музичука, А. В. Панчишина, Я. Я. Пушака, В. А. Ребкала, А. В. Солонара, В. В. Тертички, М. І. Флейчука, В. І. Франчука та інших провідних вітчизняних учених. Проте визначення поняття та правової природи адміністративно-правового статусу керівників цих органів належить до малодосліджених напрямів наукового пошуку.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі аналізу наукових джерел та нормативно-правового забезпечення у сфері діяльності Національної гвардії України визначити поняття та правову природу адміністративно-правового статусу командувача НГУ.

Виклад основного матеріалу. Убачається, що адміністративно-правовий статус командувача НГУ обумовлено двома обставинами, одна з яких міститься в завданнях, що ставляться перед очільником головного органу військового управління НГУ, серед яких:

- участь у забезпеченні реалізації державної політики з питань діяльності НГУ;
- організація виконання покладених на НГУ завдань та основних функцій;
- планування застосування оперативно-територіальних об'єднань НГУ, їх органів військового управління, якими є територіальні управління НГУ, з'єднань, військових частин (підрозділів), вищих військових навчальних закладів, навчальних військових частин (центрів), баз, закладів охорони здоров'я та установ, що не входять до складу оперативно-територіальних об'єднань НГУ;
- забезпечення безпосереднього військового керівництва територіальними управліннями НГУ, з'єднаннями, військовими частинами (підрозділами), вищими військовими навчальними закладами, навчальними військовими частинами (центрами), базами, закладами охорони здоров'я та установами, що не входять до складу оперативно-територіальних об'єднань Національної гвардії України [2].

Командувача НГУ як військовослужбовця НГУ наділено всіма характерними ознаками, які властиві статусу співробітника цього військово-правоохоронного органу. На вказану особливість адміністративно-правового статусу командувача НГУ наголошує й О. В. Агапова, підкреслюючи, що очільник головного органу військового управління НГУ також має всі повноваження військовослужбовців Національної гвардії [3, с. 121]. Слід зауважити, що норму щодо закріплення статусу військовослужбовця за командувачем НГУ відображено в пункті 8 Положення про головний орган військового управління [2].

З огляду на окреслену позицію, вважаємо за доцільне розкрити зміст адміністративно-правового статусу командувача НГУ з урахуванням обох зазначених напрямів.

У теорії адміністративного права розуміння адміністративно-правового статусу органу державного управління докладно відображено в науковій літературі. Зокрема, Т. О. Коломоєць визначає вказану правову категорію як сукупність суб'єктивних прав та обов'язків, закріплених за органами державної влади нормами адміністративного права [4, с. 64]. Очевидно, що сукупність прав та обов'язків – це основний, але не єдиний елемент у структурі адміністративно-правового статусу органу державного управління.

Аналогічної думки щодо необхідності розширеного тлумачення зазначеної дефініції дотримується О. П. Даниленко, який вважає, що адміністративно-правовий статус полягає в зовнішньому вираженні діяльності органів публічної адміністрації, яка становить сукупність елементів, структурованих за цільовим, організаційним та компетенційним призначенням. До цільового блоку вчений відносить мету, завдання, функції та принципи організаційно-розпорядчої діяльності; організаційний блок уособлює порядок утворення, реорганізації, ліквідації, лінійної і функціональної підпорядкованості, взаємодії та координації; компетенційний блок передбачає сукупність прав та обов'язків [5, с. 190]. Наведена автором класифікація відрізняється цілісністю, повнотою та комплексним підходом до розуміння адміністративно-правового статусу державного органу.

Також із позиції системного підходу характеризує досліджуване правове явище А. А. Гусар, визначаючи адміністративно-правовий статус як системну сукупність адміністративно-правових властивостей суб'єкта права, до змісту яких учений відносить детерміновану нормами адміністративного права компетенцію суб'єкта; порядок його утворення та юридичні ознаки; назву; місце дислокації; структуру; мету функціонування; відповідальність тощо [6, с. 117]. Так, науковець доволі точно виокремлює особливості структурних елементів адміністративно-правового статусу, які одночасно є властивостями останнього.

Дещо абстрактно трактує адміністративно-правовий статус А. В. Солонар, який характеризує вказану категорію як правове положення суб'єкта адміністративно-правових відносин, закріплене чинними нормативно-правовими актами та обумовлене особливостями певної управлінської посади в державному органі [7, с. 202]. На нашу думку, висловлена теоретична позиція є доволі абстрактною і не містить складових елементів адміністративно-правового статусу, а тому не може претендувати на об'єктивність та істинність.

А. В. Панчишин визначає адміністративно-правовий статус шляхом виділення його сутнісних ознак, до яких відносить здатність до формування і вираження стандартів можливої та необхідної поведінки, встановлення ступеня взаємодії держави, суспільства й особи, забезпечення нормальної життєдіяльності соціального середовища [8, с. 95]. Не применшуючи значення висловленої гіпотези, вважаємо, що в цьому разі автор, найімовірніше, мав на увазі властивості адміністративно-правового статусу, а не його ознаки, оскільки саме властивості суб'єкта розкриваються через його взаємодію з іншими суб'єктами суспільних відносин, з подальшим виокремленням його якостей.

Аналіз наведених наукових позицій дає підстави для висновку щодо розуміння адміністративно-правового статусу як пов'язаного з визначенням організаційного положення суб'єкта державного управління в системі адміністративно-правових відносин, меж його повноважень та обсягу адміністративної компетенції.

У цьому контексті суб'єкт державного управління, яким є командувач НГУ, має подвійний статус, що проявляється у специфіці реалізації його повноважень. Зокрема, у мирний час командувач НГУ, перебуваючи у складі сил безпеки, фактично забезпечує виконання правоохоронних функцій держави, шляхом організації взаємодії з іншими правоохоронними органами щодо протидії адміністративним та кримінальним правопорушенням. Проте в особливий період функціонування системи органів державного управління війська та з'єднання Національної гвардії України з метою виконання завдань з оборони держави приводяться в готовність до виконання завдань за призначенням і підпорядковуються Головнокомандувачу Збройних сил України.

Отже, адміністративно-правовий статус командувача НГУ безпосередньо спрямований на реалізацію державної політики у сфері національної безпеки України, до ключових завдань якої, відповідно до Стратегії національної безпеки України, належать:

- зростання рівня боєготовності та боєздатності; підвищення якості та інтенсивності підготовки військ (сил);
- трансформація професійної культури на основі доктринальних підходів і принципів командування та контролю, підготовки, освіти НАТО;
- удосконалення та розвиток на основі сучасних технологій систем управління, телекомунікацій, розвідки, логістики;
- професіоналізація військової служби, розвиток територіальної оборони і служби в резерві;
- модернізація системи мобілізаційної підготовки й мобілізації, а також допризовної підготовки та військово-патріотичного виховання молоді;
- поліпшення правових, матеріальних, психологічних та соціальних умов служби;
- оснащення новими, зокрема високотехнологічними, зразками озброєння і військової техніки;
- ефективне впровадження державної політики забезпечення рівних прав і можливостей жінок та чоловіків;
- посилення взаємодії всіх органів сектору безпеки й оборони для виконання спільних завдань [9, с. 34].

Останнє передбачає подальше реформування всіх правоохоронних органів, які є складовими елементами сектору безпеки й оборони України, до яких також входить і НГУ. А тому одне з першорядних завдань, визначених у Стратегії національної безпеки, полягає в забезпеченні розвитку НГУ з урахуванням досвіду держав-членів Європейського Союзу, посилення її інституційної спроможності виконання завдань за призначенням.

Іншим, але не менш важливим напрямом з'ясування правової природи адміністративно-правового статусу командувача НГУ є характеристика тих складових елементів його правового положення, які ідентифікують очільника НГУ як військовослужбовця цього військово-правоохоронного органу.

За справедливим твердженням О. М. Музичука, елементи правового статусу являють собою сукупність змістовної правової характеристики суб'єкта правовідносин та вказують на його специфічні риси й відмінності від інших суб'єктів [10, с. 318]. Викладене дає змогу констатувати, що отриманню адміністративно-правового статусу командувача НГУ передують набуття громадянином за власним

волевиявленням спеціального адміністративно-правового статусу військовослужбовця НГУ, який наділяє його спеціальними правами й обов'язками, що в сукупності формують його службові повноваження.

Адміністративна правосуб'єктність військовослужбовця НГУ виникає з моменту підписання військовослужбовцем контракту або призову громадянина України на строкову військову службу.

За статтею 1 Закону України від 25.03.1992 № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу», військовий обов'язок устанавлюється з метою підготовки громадян України до захисту Вітчизни, забезпечення особовим складом Збройних сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також правоохоронних органів спеціального призначення, посади в яких комплектуються військовослужбовцями [11].

Слід звернути увагу, що основоположним структурним елементом адміністративно-правового статусу військовослужбовця НГУ є його права та свободи, що становлять комплекс основоположних прав людини: особистих, політичних, соціально-економічних, культурних та інших. Крім того, чинне конституційне та адміністративне законодавство допускає можливість обмеження прав і свобод окремих категорій суб'єктів права тією мірою, у якій це необхідно з метою захисту основ конституційного ладу, моральності, здоров'я, прав і законних інтересів інших осіб, забезпечення оборони країни й безпеки держави. Маємо окремо наголосити на тому, що вказані обмеження можуть вводитися тільки на рівні законів України та повинні відповідати охоронюваному суспільному інтересу.

Саме цей конституційний принцип реалізується в ході застосування обмежень до військовослужбовців НГУ, які, у свою чергу, поділяються на загальні та спеціальні. І якщо загальні обмеження стосуються всіх без винятку військовослужбовців НГУ, то спеціальні обмеження відносяться безпосередньо до правового статусу командувача НГУ.

Зауважимо, що згідно зі статтею 2 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» військова служба є державною службою особливого характеру, яка полягає у професійній діяльності придатних до неї за станом здоров'я і віком громадян України (за винятком випадків, визначених законом), іноземців та осіб без громадянства, пов'язаній з обороною України, її незалежності та територіальної цілісності [11]. Зміст цієї норми свідчить, що на військовослужбовців НГУ розповсюджуються загальні обмеження, закріплені законодавством про державну службу, а особливий характер державної служби військовослужбовців НГУ обумовлює наявність спеціальних обмежень, перелік яких урегульовано спеціальним законодавством у сфері проходження військової служби.

Водночас у спеціальному законодавстві щодо проходження служби в Національній гвардії України [12–15] визначено особливі обмеження, які розповсюджуються на військовослужбовців, у тому числі НГУ, до яких належить і командувач НГУ.

Проте не слід розглядати зазначені законодавчі приписи як сукупність правових норм, що применшують або звужують адміністративно-правовий статус командувача НГУ як військовослужбовця НГУ. По-перше, ці нормативні обмеження спрямовані на захист інтересів суспільства й держави; по-друге, указані обмеження конституційних прав і свобод компенсуються встановленим комплексом соціальних гарантій, наданих державою військовослужбовцям НГУ, громадянам, звільненим із

військової служби, а також членам їх сімей. Такий соціальний захист, згідно із Законом України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», передбачає охорону їх життя і здоров'я, а також інші заходи, націлені на створення нормальних умов життєзабезпечення, відповідних характеру військової служби та її ролі в суспільстві.

Висновки. Отже, адміністративно-правовий статус командувача НГУ є складною правовою категорією, яка в цілому відображає його правове становище, з одного боку, як керівника головного органу військового управління НГУ, а з іншого – як військовослужбовця НГУ.

Тому вбачаємо можливим сформулювати поняття адміністративно-правового статусу командувача НГУ як відображення його специфічного стану у сфері публічного управління, який проявляється в сукупності прав та обов'язків, гарантій їхнього забезпечення, а також правосуб'єктності командувача НГУ, урегульованих адміністративно-правовими нормами та втілених в адміністративно-правових відносинах.

Специфічною рисою правової природи адміністративно-правового статусу командувача НГУ є реалізація останнім функції подвійного підпорядкування залежно від особливостей функціонування системи державного управління. Якщо в мирний час командувач НГУ, перебуваючи у складі сил безпеки, фактично забезпечує виконання правоохоронних функцій держави шляхом організації взаємодії з іншими правоохоронними органами щодо протидії адміністративним та кримінальним правопорушенням, то в особливий період функціонування системи органів державного управління війська та з'єднання НГУ з метою виконання завдань з оборони держави приводяться в готовність до виконання завдань за призначенням і підпорядковуються Головнокомандувачу Збройних сил України.

Список використаних джерел

1. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22.07.1998 № 810/98. *Офіційний вісник України*. 1999. № 21. Ст. 943.
2. Про затвердження Положення про головний орган військового управління Національної гвардії України : Указ Президента України від 28.03.2014 № 346/2014. *Офіційний вісник Президента України*. 2014. № 12. Ст. 507.
3. Агапова О. В. Адміністративно-правові засади діяльності Національної гвардії України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, 2011. 258 с.
4. Коломоець Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник. К. : Юрінком-Інтер, 2011. 576 с.
5. Даниленко А. П. Поняття та структура адміністративно-правового статусу органів місцевого самоврядування: теоретико-правовий аспект. *Право і суспільство*. 2013. № 6. С. 187–190.
6. Гусар О. А. Адміністративно-правовий статус персоналу державного управління. *Адміністративне право і процес*. 2013. № 2 (4). С. 116–123.
7. Солонар А. В. Особливості адміністративно-правового статусу державного реєстратора. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2012. № 19. С. 201–203.
8. Панчишин А. В. Поняття, ознаки та структура категорії «правовий статус». *Часопис Київського університету права*. 2010. № 2. С. 95–98.
9. Костенко Г. Ф. Теоретичні аспекти стратегії національної безпеки : навчальний посібник. К. : ЗАТ Видавничий дім «ДЕМІД», 2002. 144 с.
10. Музичук О. М. Уточнення сутності категорії «правовий статус» суб'єкта адміністративно-правових відносин та його елементного складу. *Форум права*. 2008. № 1. С. 316–321.
11. Про військовий обов'язок і військову службу : Закон України від 25.03.1992 № 2232-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 27. Ст. 385.

12. Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей : Закон України від 20.12.1991 № 2011-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 15. Ст. 190.
13. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056.
14. Про Дисциплінарний Статут Збройних Сил України : Закон України від 24.03.1999 № 551-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 22–23. Ст. 197.
15. Про Статут внутрішньої служби : Закон України від 24.03.1999 № 548-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 22–23. Ст. 194.

References

1. Pro zakhody shchodo vprovadzhennia Kontseptsii administratyvnoi reformy v Ukraini : Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 22.07.1998 № 810/98 [On measures to implement the Concept of Administrative Reform in Ukraine : Decree of the President of Ukraine]. *Ofitsiinyi visnyk Ukrainy*. 1999. № 21. St. 943 [in Ukrainian].
2. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro holovnyi orhan viiskovoho upravlinnia Natsionalnoi hvardii Ukrainy : Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 28.03.2014 № 346/2014 [On approval of the Regulations on the main body of military management of the National Guard of Ukraine : Decree of the President of Ukraine]. *Ofitsiinyi visnyk Prezydenta Ukrainy*. 2014. № 12. St. 507 [in Ukrainian].
3. Ahapova, O. V. (2011). Administratyvno-pravovi zasady diialnosti Natsionalnoi hvardii Ukrainy [Administrative and legal bases of activity of the National Guard of Ukraine] : dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07 / Kharkivskiy natsionalnyi universytet imeni V. N. Karazina. 258 s. [in Ukrainian].
4. Kolomoiets, T. O. (2011). Administratyvne pravo Ukrainy. Akademichnyi kurs : pidruchnyk [Administrative law of Ukraine. Academic course : textbook]. K. : Yurinkom-Inter. 576 s.
5. Danylenko, A. P. (2013). Poniattia ta struktura administratyvno-pravovoho statusu orhaniv mistsevoho samovriaduvannia: teoretyko-pravovyi aspekt [The concept and structure of the administrative and legal status of local governments: theoretical and legal aspect]. *Pravo i suspilstvo*. № 6. S. 187–190 [in Ukrainian].
6. Husar, O. A. (2013). Administratyvno-pravovyi status personalu derzhavnogo upravlinnia [Administrative and legal status of public administration personnel]. *Administratyvne pravo i protses*. № 2 (4). S. 116–123 [in Ukrainian].
7. Solonar, A. V. (2012). Osoblyvosti administratyvno-pravovoho statusu derzhavnogo reiestratora [Features of the administrative and legal status of the state registrar]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnogo universytetu*. № 19. S. 201–203 [in Ukrainian].
8. Panchyshyn, A. V. (2010). Poniattia, oznaky ta struktura katehorii «pravovyi status» [The concept, characteristics and structure of the category "legal status"]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*. № 2. S. 95–98 [in Ukrainian].
9. Kostenko, H. F. (2002). Teoretychni aspekty stratehii natsionalnoi bezpeky : navchalnyi posibnyk [Theoretical aspects of national security strategy : textbook]. K. : ZAT Vydavnychiy dim «DEMID». 144 s. [in Ukrainian].
10. Muzychuk, O. M. (2008). Utochnennia sutnosti katehorii «pravovyi status» subiekta administratyvno-pravovykh vidnosyn ta yoho elementnoho skladu [Clarification of the essence of the category "legal status" of the subject of administrative-legal relations and its elemental composition]. *Forum prava*. № 1. S. 316–321 [in Ukrainian].
11. Pro viiskovyi obov'язok i viiskovu sluzhbu : Zakon Ukrainy vid 25.03.1992 № 2232-12 [On military duty and military service : Law of Ukraine of 25.03.1992 № 2232-XII]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1992. № 27. St. 385 [in Ukrainian].
12. Pro sotsialnyi i pravovyi zakhyst viiskovosluzhbovtsiv ta chleniv yikh simei : Zakon Ukrainy vid 20.12.1991 № 2011-12 [On social and legal protection of servicemen and members of their families : Law of Ukraine of 20.12.1991 № 2011-XII]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1992. № 15. St. 190 [in Ukrainian].
13. Pro zapobihannia koruptsii : Zakon Ukrainy vid 14.10.2014 № 1700-7 [On the prevention of corruption : Law of Ukraine of 14.10.2014 № 1700-VII]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2014. № 49. St. 2056 [in Ukrainian].
14. Pro Dystsyplinarnyi Statut Zbroinykh Syl Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 24.03.1999 № 551-14 [On the Disciplinary Statute of the Armed Forces of Ukraine : Law of Ukraine of March 24, 1999 № 551-XIV]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1999. № 22–23. St. 197 [in Ukrainian].

15. Pro Statut vnutrishnoi sluzhby : Zakon Ukrainy vid 24.03.1999 № 548-14 [On the Statute of the Internal Service : Law of Ukraine of 24.03.1999 № 548-XIV]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1999. № 22–23. St. 194 [in Ukrainian].

Pyskun Oleksandr,
Postgraduate Student
(Donetsk State University of Internal Affairs, Kropyvnytskyi)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-9779-5537>

**ON THE QUESTION OF THE CONCEPT, LEGAL NATURE AND SIGNS OF
ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF THE COMMANDER
OF THE NATIONAL GUARD OF UKRAINE**

The article reveals the concept, legal nature and signs of the administrative and legal status of the commander of the National Guard of Ukraine. It has been established that one of the key elements of the administrative and legal status of the commander of the National Guard is the empowerment of the head of the main body of military command. The specificity of the implementation of the powers of the commander of the National Guard, which is associated with the administrative and legal regime of the functioning of public authorities, is highlighted. The concept of administrative and legal status of the commander of the National Guard of Ukraine is defined as a reflection of his specific state in the field of public administration, which is manifested in a set of rights and responsibilities, guarantees of their provision, and legal personality of the commander of the National Guard of Ukraine implemented in administrative and legal relations. It is proved that a specific feature of the legal nature of the administrative and legal status of commander of the National Guard of Ukraine is the implementation of the last function of dual subordination, depending on the features of the functioning of the public administration system. With the imposition of martial law, the National Guard of Ukraine is ready to perform the tasks assigned to it under the legal regime of martial law. If in peacetime the commander of the National Guard of Ukraine, being part of the security forces, actually ensures the implementation of law enforcement functions of the state by organizing cooperation with other law enforcement agencies to combat administrative and criminal offenses, then in a special period of public administration execution of state defense tasks shall be prepared for the execution of tasks as assigned and shall be subordinated to the Commander-in-Chief of the Armed Forces of Ukraine. Thus, the administrative and legal status of the commander of the National Guard of Ukraine is a complex legal category that generally reflects his legal status, on the one hand, as the head of the main body of military management of the National Guard of Ukraine, and on the other - as a serviceman of the National Guard of Ukraine.

Key words: *National Guard of Ukraine; administrative and legal status; commander; powers; military administration body; public authority; administrative and legal norms; administrative functions; military leadership; public administration.*

Надіслано до редколегії 11.05.2022
Рекомендовано до публікації 20.05.2022